

216. NEDĚLE VESELÁ

452.

Ze Zašové

A ten ce - lý týdeň, jak já mám smutný deň, ne - vi - dím sy - ne - čka ce - lý bo - ží tý - deň.

A ten celý týdeň,
jak já mám smutný deň!
Nevidím synečka
celý boží týdeň.

uhlednu synečka
jďa do kostela.

Ty zašovské zvony,
ony pěkně zvoní,
na horním pavlači
rozmarýnek voní.

Na horním rozmarýn,
na dolním hřebíček,
na prostřed kostela
švárny šohajíček.

Dyž přijde neděla,
ta je mně veselá,

217. PŘÍČINA PLÁČE

453.

Z Rajhradu

A ty Réhra - di - ce na pěkné ro - vi - ně, te - če tam vo - děnka do - lů po dě - di - ně, je pě - kná, je či - stá.

A ty Réhradice
na pěkné rovině,
teče tam voděnka
dolů po dědině,
je pěkná, je čistá.

A po té voděnce
drobný rebe skáčó;
pověz mně, má milá,
proč tvý voči plačó
tak smutně, žalostně?

Plačó vone, plačó,
šuhajo, vo tebe,
že sme se dostali
daleko vod sebe,
daleko vod sebe.¹⁾

¹⁾ Proč by neplakaly,
dyž hlavěnka bolí?
Musijó zaplakat

šohajovi k vůli,
šohajovi k vůli.

218. NEPOMINULÁ TESKNOST

454.

Od Příbora

A v tej na - šej za - hra - děc - ce sto - ji su - cha je - dla, ně - bu - děš ty,

dě - vče, mo - ja, ně - bu - děš ty, dě - vče, mo - ja, ež se roz - ze - le - ňa.

A v tej naší zahradecce
stoji sucha jedla;
[: něbuděš ty, děvče, moja, :]
ež se rozzeleňa.

Kerak se ma rozzeleňať,
dyž je suchy kořen?

Něnis mne ty, můj synečku,
něnis mne ty hoden.

Do tej naší zahradečky
naseju si osti,
aby mi už pominuly
po milem tesknosti.

Tesknosti mne pominuju,
žalost mi nastava;
ach, měla jsem ja synečka,
už mne zaněchava.